

05

A

2421

J. N. D. N. J. C.

DISSERTATIO METAPHYSICA

De

DISTINCTIONE,

Cujus

PARTEM POSTERIOREM,

Divinâ Annuente Gratiâ,

PRÆSES

M. JOHANN: HENRICUS *Geel* /
ARGENTORATENSIS,

ET RESPONDENS

JOHANNES CHRISTOPH: WAGNER,
Pulsnitio- Lufatus.

Placidæ disquisitioni submittent

Ad d. 4. Febr. ANNO 1680. h. lq; c.

WITTENBERGÆ,

Typis MATTHÆI HENCKELII, Acad. Typogr.

05 A 2421

I. N. 7.

SECTIO POSTERIOR.

Exponens Distinctionis varietatem,
atque Divisiones.

§. 1.

Qvod superius in genere diximus de confusa ac perplexa ratione tradendi doctrinam de distinctione apud Authores plerosque, id vel maximè hoc loco experimur; adeò, ut in nulla re magis, quam in tradendis diversis distinctionum modis Authores dissentiant, & vix

duo, qui per omnia eadem sentiunt, reperiri possint. Veniam, igitur merebimur, si & nos in quibusdam ab unius alteriusve placitis paulisper, ubi opus putaverimus, abscedamus, retentâ tamen, quantum fieri potest, communiore sententiâ.

§. 2. Dividitur autem *Distinctio* s. *Diversitas* vulgo in eam quæ est *sine pugna*, quæ aliàs etiam nomine *distinctionis* specialius accepto venit, more Philosophis non inusitato, ut terminos generales ad significanda specialia adhibeant, & in eam quæ est *cum pugna*, quæ *Oppositio* vocatur: quam divisionem, quia communis est, & usum insignem habet, hâc vice retinemus; licet forsitan nonnulla in eâ desiderari possint. Est autem *distinctio* specialius ita dicta, quâ usâ res non est alia, citra tamen aliquam cum eâ pugnam. Sic distinguntur homo & lapis, temperantia & justitia.

§. 3. Subdividitur hæc vulgò in *realem* & *rationalis*; sed cum hanc divisionem nominalem tantum esse supra Sect. priori demonstraverimus, pergimus nunc in subdivisionibus distinctionis

A 2

realis

Dise. sup. Tab.

21.

D. 7. Met. S. 1.

n. 18.

*realis & propriè sic dictæ. Quæ 1. est vel in vigore vel Analogicè talis. Illa est quæ intercedit inter rem & rem, seu inter res diversas. Est autem res, definiente Scablio, id quod est ejusmodi Entitas, quæ, ut sit in rerum naturâ, non requirit ut actu rem singularem afficiat, sed potest per potentiâ DEI absolutâ saltem existere: sc. separatim à re aliâ. Svario res dicitur tale quid, quod ex se & in se ita est aliquid, ut non postulet intrinsicè & essentialiter esse semper affixum alteri, sed vel non sit unibilis alteri, vel saltem uniri non possit, nisi medio aliquo modo, à se realiter distincto. Analogicè talis est inter rem & modum ejus, specialiter sic dictû, vel inter tales modos ejusdem rei, (nam diversarum rerum modi realiter distinguuntur) vel inter modos ab essentiâ quidem realiter indistinctos, inter se tamen oppositos. Vocatur hæc ab aliis à ratione vel alterius vel utriusque extremorum *modalis*. *Analogica* autem dicitur ab analogiâ attributionis intrinsicæ, quia distinctio rebus per prius, modis verò, cum aliquid potius Entis quam Entia sint, ac intimè includant conjunctionem cum re cujus sunt modi, ita ut nec per divinam potentiam sine eâ esse possint, per posterius. Duo autem circa hanc expedienda; 1. quidem ejus *Quidditas*, & 2. *Locus* quo referri debeat in enumeratione diversorum distinctionis modorum.*

§. 4. Ad cognoscendam autem *modalis distinctionis quidditatem*, præcognoscendum est, quid & quotuplex sit *modus*, & juxta quam significationem distinctionem modalem denominet. Non attendi autem hic significationem modi *Grammaticam* aut *Logicam*, clarum esse puto. *Fonsæc* tria affert modorum genera; quorum *aliquos* dicit esse formaliter entia, & distingvi ex naturâ rei, ac sæpe etiam realiter ab iis rebus, quorum sunt modi essendi; veluti album, dulce &c. *Alios*, etsi sint formaliter entia, non tamen distingvi ex naturâ rei ab iis rebus, quarum sunt modi, sed nostrò duntaxat imperfectò intelligendi modò: cujusmodi sunt per quos Ens dividitur in Substantiam, Quantitatem &c: *Alios* denique, etsi ex naturâ rei, semotàve omni intellectus operatione distinguantur ab iis rebus, quarum sunt modi essendi, non tamen esse Entia formaliter, nisi latissimè sumatur Ens, pro omni eò, quod non est nihil; & talem esse v. c. actualem accidentium, in hæc

L. 5. Met. c. 6.

qv. 6. S. 2.

inhærentiam in Subiecto. Sed cum in explicanda distinctione ex naturâ rei (ut inferius patebit) ipse sibi non confet, obscurum est, quid per illud intelligat, quando modorum genera ex eo describit, quod quidam ex natura rei, quidam non ex naturâ rei à re distingvantur: ignotum scilicet per æquè ignotum. Hoc autem vult dicere, interprete *Suario*, quod *quidam* modi sint ex se distinctæ Entitates, ut albedo & dulcedo; *alii* nec sint distinctæ Entitates, nec etiam ullo modo distingvantur re ab his quorum sunt modi, sed tantum ratione: *alii* tandem re quidem à re modificatâ differant, ex se tamen distinctam Entitatem non obtineant; qui specialiter modi dicuntur. Ipse ergo *quatuor* ponit vocis *modi* acceptiones. *Primam* quidem, quâ omnis qualitas solet dici modus substantiæ. *Secundam*, quâ omne contrahens modus appellari solet, sicut rationale modus est animalis: ex quâ acceptione illa specialior adhuc significatio desumitur, quâ modus differentiæ contradistinguitur, quomodo Ens ad summa genera per modos, & non per differentias contrahi dicitur. *Tertiam*, quâ modus idem est, ac limitatio unicuique rei finitæ secundum mensuram ejus præfixa. Et *quartam* denique quâ modus est aliquid rem afficiens & quasi ultimò determinans statum & rationem existendi ejusdem, cui tamen non addit propriam entitatem novam, sed tantum modificat præexistentem: talis est dependentia Luminis à sole, unio materiæ cum formâ &c:

§. 5. His acceptionibus lubet ex *Keslero* addere *quintam*, quâ modus latissimè sumitur pro omni denominante, quâ ratione etiam Unum Entis modus dici potest: & *sextam*, quâ, observatâ analogiâ, & factâ imperfectionis remotione, sano sensu Personæ in Trinitate dicuntur modi quidam Essentiæ divinæ: consistit autem hæc *analogia* breviter in eo, quod sicut modus est aliquid in rebus non distinctam ponens Essentiam, sed est aliquid Essentiæ, ita quoque in divinis persona non ponat distinctam ab essentiâ divinâ Entitatem: *imperfectio* vero modi creati hic remouenda est cum ea, quâ modus cum essentiâ collatus infert posterioritatem, tum hæc, quâ modus creatus principium habet & est ab alio dependenter. Ex his autem acceptionibus modo recensitis *quarta* tantum & *ultima* ita comparata est, ut modalem distinctionem,

D. Met. 7. S. 2.
n. 19.

Met. Phor. S. 2.
Pr. 1.

nem, quæ absque mentis operatione detur, denominare possit.

§. 6. Et quod *quantam* quidem acceptionem modi attinet, id exinde manifestum erit, quando demonstraverimus, dari tales modos, qui ab Essentia quidem realiter differant, ab eadem tamen separatim existere nequeant. Probatur autem hoc 1. tum *à posteriori*, v. c. in luminis à sole dependentia. Hæc dependentia est aliquid distinctum à lumine & sole, cum per potentiam divinam & Sol absque lumine & lumen absque sole, adeoque m. absque dependentia hæc à sole esse possit: nec tamen possumus concipere eam esse rem vel Entitatem diversam à lumine, cum aliàs saltem per divinam potentiam posset à lumine separata existere: nec tamen plane est nihil. E. dantur tales modi positivi, qui, cum à parte rei non sint ipsa essentia, non tamen ab eâ differunt ut res diversæ, nec separatione mutuâ separari possunt. Ratio autem *à priori*, cur modus non possit à re modificatâ separatim existere, hæc est, quod formaliter tantum sint Entium determinationes; impossibile autem est esse determinationem absque re determinatâ. Unde 2. *à priori* eandem modorum existentiam probabamus; quia multa Entia, per se sunt indifferentia & indeterminata ad præstandos aliquos actus tam efficientes, quam formales; sicut anima rationalis quæ talis indifferens est ad id ut uniatur, materiæ, & non uniatur: hæc vero indifferentia tollitur per aliquid realiter ab illis distinctum, quod illa ad statum aliquem specialem determinat, sic anima rationalis determinatur ad specialem statum per unionem cum materia, nec amplius indifferens est ad actum suum formalem, sicut antea: hoc autem determinans non potest esse planè nihil, imperfectè tamen est eo ipso, quia tantum determinatio est, unde non nisi in Essentiâ determinatâ existere, imò absque ea ne quidem concipi potest, sicut funiculus absque nodo, forma absque unione; nequaquam vero nodus absque funiculo, unio absque formâ, sive esse, sive concipi potest: talem vero imperfectam Entitatem nunc vocamus modum. Clarum ergo est, dari aliquam distinctionem inter hos modos specialiter ita dictos & rem modificatam, vel etiam inter ipsos modos inter se invicem (si scilicet ejusdem essentia modi sint; nam diversarum

versarum rerum modos realiter distingvi jam supra asseruimus) ante mentis operationem, quæ adeo rationis distinctioni annumerari nequeat; eandem tamen diversam esse ab eâ quæ res à re differt defectus separabilitatis mutæ indicat, quæ inter modaliter distincta nullâ potentiâ dari potest. Sed separabilitas, quæ inter talia intercedit, est non mutua, quæ proinde etiam respectu nostri signum est distinctionis modalis; licet forsan quædam dentur, modaliter distincta, in quibus hoc signû concipere non possumus. Qui de modorum naturâ plura desiderat, adeat *Suarez & præcipuè Mendozam.*

§. 7. Quod verò modos illos singulares, quos *sexto* loco retulimus, concernit, & illis talis distinctio concedenda, quæ quidem non sit inter rem & rem, sive inter essentias diversas, nequam tamen sola mentis operatione fingatur. Distingvuntur enim modi illi non quidem ab Essentia divina, sed tamen inter se, cujus indicium est oppositio eorundem: Est ergo distinctio modalis ex hæcenus dictis; Alietas vel rei à suo modo specialiter sic dicto; vel unius horum modorum ab altero, qui eandem cum illo rem modificat; vel denique duorum pluriumve modorum ab Essentia indistinctorum; inter se tamen oppositorum. Unde subdividi forsan posset in vulgarem & mysticam, ita ut ad illam duo priores hujus distinctionis modi modò recensiti; ad hanc autem tertius tantum referatur.

§. 8. Hæc brevis est delineatio distinctionis modalis, quam *varii variè collocant*: dum alii eam sub distinctione *ex natura rei*, quam inter realem & intentionalem mediam statuunt, ponunt; ut cum Scotistis (quamvis *Scotum* ipsum ab hujus opinionis invidia liberare nitatur *Mendoza* D. M. 6. S. 3 §. 26.) *Fonseca*; alii reali & rationis contradistingvunt; & alii denique nobiscum sub realem referunt.

§. 9. Ad primam autem sententiam examinandam necessario prælibandum est, quid *Scotistis* dicatur distinctio *ex natura rei*; *Disp. M. 6. S. 3. §. 16.* si modò ex confusissimis illorum discursibus id cognoscere licebit. Sane nullam ejus apud veteres Scotistas reperiri veram definitionem testis est *Mendoza & Arriaga. Fonseca & Job. de Rada* L. 5. Met. c. 6. quidem eam describunt, quod sit talis distinctio, quæ est in rebus *q. 6. S. 2.*

secl. P. 1. Contr. 4.

D. M. 7. S. 1.

n. 16. sqq.

D. Met. 2. S. 5.

§ 6. & D.

Phys. 5. S. 1.

§. 15.

secluso opere intellectus; ita ut vi hujus descriptionis coincidere videatur cum reali, sicut etiam *Job. de Rada* l. cit. eam intentionali contradistingvit. Sed divisiones & exempla quæ afferunt, sicut descriptioni huic minimè congruunt, ita quid tandem per suam distinctionem ex naturâ rei hi Authores velint, incertum reddunt. *Fonseca* quidem eam distingvit in *formalem*, *Modalem* & *Potentialem*: *Formalem* verò subdividit in *formalem Essentialem* & *puram*: Per *formalem Essentialem* dicit distingvi, quæ diversas habent Essentias: exempli locò subjungit Platonem & Socratem; qui tamen realiter: Animal & hominem, sensitivum & rationale; quæ sola mentis operatione distingvuntur. *Formalem puram* vocat, quæ distingvuntur suis rationibus formalibus objectivis duo quælibet Entia non diversæ Essentiæ, aut ita affecta inter se, ut nullam Essentiam Entitatemque includat unum, quod alterum non includit, & hoc distinctionis genus tribuit Personis divinis inter se. In *Modali* describenda nobiscum ferè consentit, nisi quod exemplis incongruis eam declarat, quando inter alia, etiam existentiam & essentiam in creatis hac ratione distingvi asserit. *Potentialem* denique dicit, quæ partes integrantes ejusdem totius homogenei, dum in eo sunt, distingvuntur & inter se, & à toto. Ubi tamen fatetur, omnia quæ realiter distingvuntur, distingvi etiam ex natura rei, licet non vice versâ; & nihilominus distinctionem ex natura rei distinctioni reali contradistingvit absurdè satis, ut alia ejus *Arroxa* taceamus. *Job. de Rada* verò postquam hanc distinctionem distinctioni rationis contradistinxisset, subdividit eam in distinctionem *ex natura rei realem*, quæ sit inter duas res v. c. Petrum & Paulum, & *ex natura rei formalem*, quæ sit inter ea, quæ idem sunt realiter, habent tamen distinctos conceptus formales objectivos, v. c. hominè & visibilitatè, animal & rationale in homine. Qui adeo sibi ferè in terminis terminantibus contradicit, quando hanc distinctionem dicit esse tantum eorum, quæ secluso opere intellectus differunt; & tamen etiam in illis reperiri, quæ realiter idem sunt, & non nisi modo concipiendi differunt. Idem quoque de reliquis hujus distinctionis ex natura rei propugnatoribus esto judicium. Id
ergo

ergo exinde patet, quod, quid illi tandem per distinctionem
ex naturâ rei velint, certò cognosci non possit: ut adeò
non malè de ea Mendoza judicaverit, quando, Ecce, inquit,,
hanc distinctionē vel solâ confusionē labantem: ejus enim
autores nihil faciunt, nisi terminos repetere, eâ esse distin-
ctionem formalem, & ex naturâ rei, mediò quodam modò,
distinctam à reali & rationis: cumque non explicent illum,
medium modum, non possunt ab auditoribus percipi: nec,
mirum, quia tale medium est impossibile. Hoc tamen ex-
inde concludo, hanc distinctionem ex naturâ rei, si ex de-
scriptione judicanda est, realem esse, & ab eâ nil differre:
si vero ex divisionibus & exemplis; pro horum diversitate,
partim ad realem, partim ad intentionalem referendam es-
se. Fusius autem hæc deducta vid. à Mendoza. Si ergo
distinctio ex naturâ rei non est peculiare distinctionis ge-
nus præter realem & intentionalem, nulla superest ratio, cur
modalis ad eam potius quam ad realem referenda sit. Imò
Svarez illam ipsam pro modalis habet.

*D. Met. 6. S. 3.
S. 16. 199.*

*D. Met. 6. S. 3.
S. 16. 199.*

*D. M. 7. S. 1.
n. 16.*

§. 12. Nec etiam, quæ secunda sententia est quorun-
dam, modalem putamus reali & intentionali superadden-
dam esse, tum quia hæ per terminos contradictorios sibi
opponuntur, tum quia illa sub reali commodè continetur.
Accedit, quod si in reliquis quoque membris eadē dividen-
di ratio à ratione extremorum desumptâ retineri debeat,
præter modalem, quæ est inter diversos modos, statuenda
foret realis, quæ est inter rem & rem: & rationis, inter Entia
rationis, & mixta, quando Ens reale ab Ente rationis distin-
guitur &c. adeoque absque necessitate multiplicarentur hu-
jus divisionis membra: vid. Scheibl. Reliquum ergo est, ut
statuamus modalem sub Reali contineri, eamque subdivi-
dere.

*Op. Met. L. 1.
c. 8. n. 59.*

§. 13. Hæc 2. dividitur in Essentialem, & realem tan-
tùm. Essentialis est inter ea quæ essentiis differunt, s. quo-

B

rum

rum unum habet Essentiam ab altero diversam : sic differunt Petrus & Paulus, lapis & homo. Realis tantum verò est inter ea, quæ quidem absque mentis operatione distinguuntur, ita tamen, ut neutrum distinctam ab altero Essentiam inferat : seu quâ duo vel plura ante mentis operationem inter se distincta, à parte rei tamen unam eandemque habent Essentiam singularem, sive potius à parte rei sunt illa ipsa Essentia singularis. Est autem divisio hæc ab omnibus iis recepta, qui Personarum Trinitatem in unitate Essentia divinæ astruunt : nimis vero invisâ illis hæreticis, qui à dogmatis qualitate Antitrinitarii dicuntur. Goslavius eorû antesignanus nullâ agnoscit realè distinctionem, quæ non simul sit Essentialis, quando citante Keslero *ita ratiocinatur P. r. "refur. Kek, p. 4. Quæ realiter distinguuntur, ejusdem essentia singularis esse nequeunt : Opponuntur contradictoriè realiter distingvi, & eadem esse essentia numero. Sed frustra contradictionem fingit Goslavius, ubi amicus consensus. Non enim essentia Identitas & Personarum pluralitas opponuntur secundum idem : nec tollit numerica unitas hypostaticam distinctionem, sed entitativam ; & hypostaticam distinctio absque pugna in unâ eademque essentia communicabili dari potest ; talem verò essentiam, communem de facto tribus *Personis*, in divinis dari, de fide certum est. Stat ergo divisio nostra immoto superstructa fundamento. Imò licet distinctio realis plurium unam essentiam singularem habentium primò & propriissimè, ac plane singulari ratione in SS. || Trinitatis mysterio reperiatur, nonnulli tamen non ignobiles Philosophi statuunt, etiam in creatis & finitis dari quædam, quæ differant realiter, & tamen sint ejusdem & singularis Essentia : sic ajunt modum specialiter dictum, (quem supra ostendimus esse potius aliquid Entis quam Ens, essentiamque modificatam intimè includere, ita ut sine ea ne quidem divinitus existere possit) & essentiam cujus est modus, esse unam eandemque numericam essentiam : quod idem de duobus ejusdem essentia

* Met. Phot.

S3. p. 125.

sentia modis, asserunt. Qui vero plura desiderat, adeat præter modo cit. Mendozam. Magnif. Dn. D. Calov. Met. Div. P. G. c. 13. Por. 2. & Keslerum. Met. Phot. S. 2. ad Pr. 1 & 3.

§. 12. 3. Dividitur distinctio in *adaquatam* & *inadaquatam*. *Adaquata* ab aliis vocatur *contradistinctorum*, & est inter ea, quorum unum non includit alterum; vel quæ se totis distinguuntur: ut Petrus & Johannes. *Inadaquata*, aliis dicta *includentis* & *inclusi*, est inter ea, quorum unum alterum includit realiter, sic homo includit corpus, corpus caput, & hoc cranium.

§. 13. 4. Distinctio *alia est cum respectu*, *alia absq. respectu ad tertium*. Et *illa* quidē vel *Essentialis* est, quando respectus dicitur ad *tertium Essentialē*, quæ subdividitur in *genericam*, quæ est eorum, quæ non habent idem genus: *Specificam*, quæ inter ea datur, quæ non habent eandem speciem: & *numericam*, inter ea quæ cum idem genus eandemque speciem habeant, differentiis individualibus distinguuntur: quarum *numerica* minima est, *Generica* vero maxima. Vel *Accidentalis*, quando tertium quod respiciunt est extra rei essentialiam; sic quædam quantitate differunt, & inæqualia; quædam qualitate, & dissimilia vocantur.

§. 14. 5. Distinctio vel est *cum ordine*, vel *absq. ordine*. Distinctio *ordinata* pro diversitate *ordinis*, qui vel *temporis* est, vel *originis*, vel *dispositionis*, vel *locationis*, ejuſq. tum *naturalis*, tum *arbitraria*, itidem diversimodè consideranda venit. Sed cuncta hæc fusius persequi nobis hæc vice non licet.

§. 15. Egimus hætenus de *distinctione* specialius ita dicta, siue quæ talis est absq. pugna, nunc sequitur, ut paucis *oppositionem* quoque explicemus. Sumitur autem vox *Oppositionis* vel *generaliter*, prout *disparationem* includit, vel *specialiter*, prout *disparationi* contradistinguitur:.

illa acceptio hujus loci est, quæ scilicet. *Oppositio est diverſitas cum aliqua repugnantia, ſive deinde repugnantia illa generalis ſit, ſive ſpecialis, ſive ad unum, ſive ad plura.* Ab aliis deſinitur hæc repugnantia per incompatibilitatem, quæ incompatibilitatis id eſſe dicitur; quæ unum non poteſt eſſe aliud: vid. P. Voët. Prim. Philoſ. ref. c. 10. S. 15. De hæc in genere quæritur; *Utrum ante mentis operationem in verum naturâ detur, an vero ſit mentis opus?* Hoc poſterius aſſerit P. Voëtius, ſed male; cum incompatibilitas illa, quæ unum non poteſt eſſe alterum, per quam ipſe oppoſitionem explicat & deſinit, citra mentis operationem in rebus ſit: in oppoſitis vero cum ſpeciali pugna, ipſa experientia poterit docere, calorem & frigus absque fictione mentis ſibi invicem repugnare. Dividitur vulgò in eam, quæ eſt cum pugna generali, quæ *Diſparatio* dicitur, & eam quæ infert pugnam ſpecialem, quæ *Oppoſitio* dicitur, nomine ſpecialius accepto. Dicitur autem *Diſparatio* juxta quòsdam à verbo *diſparare*, quod eſt à *Diſpar*: ut adeo *diſparata* dicantur quaſi in eſſendi ratione diſparia. Juxta alios *diſparata* dicuntur quaſi *diſſeparata*, ita ut nomen hoc ad denotanda ea quæ loco ſeparata ſunt primò impoſitum, poſtea de iis quoque uſurpatum ſit, quæ eſſentiis, ſeparantur, licet ratione loci maxime unita ſint: ſed Grammaticis hæc diſcutienda relinquimus. Eſt autem *Diſparatio*, quæ unum pluribus opponitur eodem repugnandi modo. Sic homo, leo, lapis, ſunt diſparata. Quæritur autem: *Utrum diſparata bene ad oppoſita referantur?* Dubitat Keſlerus: ipſa quæſtio nominis eſt potius quam rei. Quicquid autem ſit, illud exinde à Goſlavio ineptè concluditur, quod humana & divina natura in uno Chriſto eſſe nequeant, quia *diſparata* (ex oppoſitionis ratione) non poſſunt eidem ineſſe. Ineptè, inquam, cum partes totius Eſſentialis Phyiſici diſparatæ ſint, et nihilominus toti ſuo inſint. Male enim canonem hunc: *Contraria non poſſunt eidem ineſſe*; i. ad oppoſitionem generaliter dictam applicat.

2. absq;

l. cit.

Met. Phot. S. 3.
Pr. 23.

2. absqve debita limitatione ipto ponit, addendum enim erat: secundum eandem partem. Nam & *opposita* specialiter ita dicta possunt eidem inesse, licet non secundum eandem partem; & *disparatis* non simpliciter repugnat eidem etiam secundum eandem partem inesse, quod color & dulcedo v.c. in pomo probant.

§. 16. *Oppositio Specialius* accepta dicitur, quæ *unum uni repugnat, eodem repugnandi modo; ita ut cum eo in eadem re singulari, secundum eandem partem, eodem tempore, locoq; eodem coexistere atq; uniri nequeat.*

Differt autem hæc à *Disparatione* (observante B. Dn. D. Dannhawero Evergetâ, post fatâ piè colendo) in eo potissimum, quod oppositio dicit 1. repugnantiam unius cum uno, 2. negat unius cum uno in eodem subjecto coexistentiam. *Disparatio* autem dicit 1. repugnantiam unius cum pluribus; 2. eundem repugnantiam modum, sicut calor eo modo repugnat virtuti, quo color, sono, &c.

Log. p. 38.

§. 17. *Dividitur Oppositio in Positivam & Negativam, quam divisionem, licet forsân adeo exacta non sit, hæc vice explicamus, quia vulgata est, nobis vero integrum non est jam omnia ad virum refecare. Positiva est quæ inter extrema positiva versatur: estq; vel respectiva, ut Relatio, quæ est*

B 3

est

est inter ea, quæ sese mutuo respiciunt, ita
tamen, ut unum non sit alterum: quæ de-
scriptione & convenientia & oppositio rela-
torum indigitatur, quævis hæc omnium
confessione levisissima sit. Vel absoluta, ut
Contrarietas, quæ nonnunquam latè su-
mitur, ut omnem oppositionem complectatur;
nonnunquam strictè, ut tantum
qualitates contrarias denotet, hoc locò verò
omnem oppositionem denotat, quæ ad reliqua
tria genera referri nequit, & est, quæ duo
extrema positiva sibi e regione absolutè oppo-
nuntur. Dividitur in mediatam & im-
mediatam, sive ut alii efferunt, in adequa-
tam & inadequatam. Sic album & ni-
grum non opponuntur adequatè, sed mediate,
cum inter hæc duo mediet flavum, tan-
quam medium, uti vocant, per participa-
tionem. Negativa vel Privativa est,
quæ datur inter habitum & privationem
eorumque concreta. Per habitum intel-
ligen-

ligendo non præcisè illum qui qualitatem
subdividit, sed in genere omnem rei for-
mam vel quasi formam. Est q̄ adeò priva-
tio absentia formæ à subjecto, cui inesse per
naturam debebat. Ad hanc igitur requi-
ritur 1. idem subjectum numero, capax, 2. ,,
certa ejus pars, & 3. determinatum à natu-
ra tempus: sic visus & cæcitas opponuntur ,,
1. in Tobia, 2. in oculis, & 3. in catulo post ,,
septimum aut nonum diem; annotante su-
pra laudatò Dn. D. Dannb. p. m. Vel deni- Log. p. 39.
que contradictoria, quæ est inter ea, quæ
pugnant inter esse & non esse simpliciter. Et
hec cum omni mediocareat, si ve id sit per ne-
gationem, si ve per participationem, omnium
habetur fortissima. Sed hic finis esto. DEO

Unitrino pro concessis viribus sit Laus
honor & gloria in secula
sempiterna.

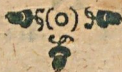
F I N I S.

Corol-

Corollaria.

- I. An omnia quæ non sunt eadem, sint verè distincta? Neg.
- II. An omnia quæ definitione differunt, realiter distinguantur? Neg.
- III. An quævis prædicata contradictoria inferant distinctionem realem? Neg.
- IV. An separabilitas sit adæquatum distinctionis realis indicium? Neg.
- V. An Identitas Essentialis consistere possit cum distinctione reali? Aff.
- VI. An disparata possint eidem inesse? Aff.
- VII. An distinctio Modalis sub reali comprehendi debeat? Aff.
- VIII. An omnia quæ modaliter distinguuntur, sint separabilia separatione non mutuâ? Neg.

Sect. præc. §. 12. l. 19. sic legat B. L. sive cum pugna speciali sit & specialior, sive absque tali pugna.

re
a-
L
g.
n-
lit
f.
n-
r-
r-
e-

ULB Halle 3
003 792 439

05 A 2421

V077

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 8

Centimetres

Farbkarte #13

B.I.G.

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

J. N. D. N. J. C.
DISSERTATIO METAPHYSICA

De
ISTINCTIÖNE,

Cujus

PARTEM POSTERIOREM,

Divinâ Annuente Gratiâ,

PRÆSES

JOHANN: HENRICUS *Geel*
ARGENTORATENSIS,

ET RESPONDENS

HANNES CHRISTOPH: WAGNER,
Pulsnitio- Lufatus.

Placidæ disquisitioni submittent

Ad d. 4. Febr. ANNO 1680. h. lq; c.

WITTENBERGÆ,

Typis MATTHÆI HENCKELII, Acad. Typogr.